

Copyrightpagina

Toen Ik Stopte Met Meedoen

Een christelijk verhaal over druk, keuzes en trouw blijven aan God

© 2025 [Naam auteur]

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur, behoudens de wettelijk toegestane uitzonderingen.

Dit boek is een fictief verhaal gebaseerd op waargebeurde ervaringen. Namen, locaties en herkenbare details zijn gewijzigd ter bescherming van de privacy. Overeenkomsten met bestaande personen of situaties berusten op toeval.

Dit boek is geschreven voor jongeren en behandelt thema's als geloof, twijfel en mentale worsteling op een respectvolle en niet-gedetailleerde wijze.

ISBN: [ISBN-nummer]

Omslagontwerp: [Naam / Studio]

Vormgeving: [Naam]

Gedrukt in Nederland

Dit boek is opgedragen
aan iedereen die zich ooit heeft aangepast
om niet alleen te zijn,
aan wie dacht dat stilte hetzelfde was als sterk zijn,
en aan wie God even kwijt leek —
maar Hem nooit door Hemzelf werd kwijtgeraakt.

Gebed

God,
ik kom nu bij U zoals ik ben.
Met alles wat ik begrijp
en alles wat ik nog niet snap.

Wilt U bij mij zijn?
Wilt U mij leiden
en mij laten zien dat ik niet alleen ben?

Jezus, dank U dat U mij ziet
en mij nooit loslaat.

Amen.

Hoofdstuk 1

Tussen thuis en buiten

Ik was acht jaar oud toen ik begon te begrijpen dat mijn wereld niet één geheel was, maar uit twee delen bestond die elkaar nauwelijks raakten.

Het ene deel was thuis. Onze kleine woning in een flat in Rotterdam, waar de muren dun waren en je de burens soms kon horen praten of ruzie maken. Waar mijn moeder elke ochtend vroeg opstond, ook als ze moe was, en even stil werd voordat de dag begon. Ze sloot dan haar ogen, vouwde haar handen en fluisterde een gebed. Niet luid, niet dramatisch. Gewoon echt. Soms bad ze voor mij. Soms voor zichzelf. Soms voor dingen die ik nog niet begreep.

Dat was de wereld waarin God bestond. Waar Zijn naam normaal was. Waar geloven geen uitleg nodig had.

Het andere deel begon zodra ik de deur uitging. De lift naar beneden, de stoep op, de straat in. Rotterdam was nooit stil. Auto's reden te hard, mensen liepen gehaast, en zelfs kinderen leken altijd onderweg naar iets groters, iets wat ik nog niet kende. In die wereld hoorde je andere woorden. Harde woorden. Snelle woorden. Woorden die mijn moeder nooit gebruikte.

Mijn school lag op loopafstand. Het heette een christelijke basisschool. Dat stond tenminste op het bord bij de ingang. Binnen hingen tekeningen met Bijbelverhalen, maar ze waren oud en verkleurd. Alsof niemand er nog echt naar keek.

Elke ochtend begonnen we met zingen. De juf zette een cd aan en we zongen liedjes over God, over liefde, over samen delen. Ik zong mee, maar ik keek altijd om me heen. Sommige kinderen zongen zacht. Anderen deden alsof hun mond bewoog, maar er kwam geen geluid uit. Er waren er ook die lachten, die elkaar aankeken alsof het allemaal een grap was.

In de klas leerde ik rekenen en taal, maar ik leerde ook andere dingen. Ik leerde dat kinderen van acht al wisten hoe ze moesten schelden. Dat ze dingen op internet hadden gezien die ik niet kende. Dat stoer doen belangrijker leek dan vriendelijk zijn. Dat respect iets was wat je moest verdienen, niet iets wat vanzelf kwam.

Ik voelde me vaak klein. Niet omdat ik dat wilde, maar omdat ik niet wist hoe ik anders moest zijn. Ik wilde niemand teleurstellen. Niet mijn moeder. Niet God. Maar ik wilde ook niet alleen zijn.

Thuis bad ik elke avond. Mijn moeder zat naast mijn bed en zei woorden die ik inmiddels kende. Ik herhaalde ze in mijn hoofd. Soms dacht ik aan God als iemand die ver weg was, hoog boven de stad. Iemand die alles zag, ook als niemand anders keek. Dat gaf me rust. Maar het maakte me ook bang. Want wat als ik niet goed genoeg was?

Op school hadden we elke ochtend leestijd. Dertig minuten stilte. Iedereen mocht zelf een boek kiezen. Meestal nam ik iets eenvoudigs mee, iets waarvan ik wist dat niemand er iets van zou zeggen. Maar die ochtend voelde anders. Ik wist niet waarom, maar ik voelde dat ik iets moest doen.

Ik pakte mijn Bijbel van de plank. De King James Version die mijn moeder ooit had gekregen. Het boek was zwaar voor mijn kleine tas. Toen mijn moeder het zag, keek ze me aan. Even twijfelde ze, maar ze zei niets. Ze knikte alleen. Alsof ze begreep dat dit mijn keuze was.

In de klas legde ik de Bijbel voorzichtig op mijn tafel. Mijn hart klopte snel. Niet omdat ik bang was, maar omdat het belangrijk voelde. Alsof ik iets liet zien wat eigenlijk verborgen hoorde te blijven.

De meester zag het meteen. Hij stopte met lopen en bleef bij mijn tafel staan. Zijn gezicht veranderde. Niet boos, maar ongemakkelijk.

“Waarom heb jij een Bijbel mee naar school genomen?” vroeg hij.

Ik keek naar mijn handen. “Omdat we moeten lezen,” zei ik zacht.

Hij zuchtte. “Dat is iets voor thuis. Hier lezen we gewone boeken.”

Ik wilde iets zeggen, maar de woorden bleven steken. De klas was stil. Toen hoorde ik zacht gelach. Niet hard, maar genoeg om te voelen.

Ik stopte de Bijbel terug in mijn tas. Mijn vingers trilden. Niet van kou, maar van schaamte. Iets in mij kromp ineen. Alsof ik iets verkeerd had gedaan, zonder te weten wat.

Die dag zongen we niet meer. In de weken daarna gebeurde dat steeds minder. De liedjes verdwenen. De tekeningen verdwenen. De naam van de school veranderde later ook. God werd iets waar niet meer over gesproken werd.

Ik begreep het toen nog niet helemaal. Maar ik voelde het wel. Dat geloven iets was wat je beter stil kon houden. Dat God er wel was, maar niet overal welkom.

Toen ik die middag naar huis liep, voelde de stad groter dan ooit. De gebouwen hoger. De straten harder. Ik liep tussen mensen door die niets van mij wisten. Niets van wat er in mij was gebeurd.

Mijn moeder vroeg hoe mijn dag was geweest.
"Goed," zei ik.

Ik glimlachte zelfs.

Maar diep vanbinnen voelde ik dat er iets was verschoven. Alsof ik had geleerd dat ik voortaan twee versies van mezelf moest zijn.

En dat was pas het begin.

Hoofdstuk 2

De God van mijn moeder

Mijn moeder was de eerste persoon die mij over God vertelde. Niet met grote woorden of lange verhalen, maar met kleine momenten. Met gewoontes. Met stilte.

Ze zei nooit dat ik moest geloven. Ze leefde het gewoon voor. Soms zat ze aan de keukentafel met een kop thee die al koud was geworden, haar Bijbel open voor haar. Ze las niet snel. Ze las alsof elk woord gewicht had. Alsof ze bang was iets te missen.

Ik keek dan naar haar vanaf de bank. Ik wist niet wat er in dat boek stond, maar ik wist dat het belangrijk was. Voor haar was God geen verhaal. Hij was echt.

's Ochtends maakte ze me wakker door zachtjes mijn naam te zeggen. Niet roepend, niet gehaast. Ze streek mijn haar uit mijn gezicht en zei:

“Sta op, Jubilee. We gaan bidden.”

Soms had ik daar geen zin in. Ik was moe, wilde liever nog even blijven liggen. Maar ik deed het toch. We baden samen aan het voeteneind van mijn bed. Haar woorden waren eenvoudig. Dank u wel voor deze dag. Wilt u over Jubilee waken. Wilt u haar beschermen.

Beschermen. Dat woord bleef vaak bij me hangen.

Ik vroeg haar eens wie God eigenlijk was. Ze dacht even na voordat ze antwoord gaf.

“Hij is Vader,” zei ze. “En Hij houdt meer van jou dan ik ooit kan.”